

[Skatteministeren]

For så vidt angår den omtalte ejendom er det oplyst, at ejendommens areal kun er 6 tdr. land. Uanset at det oplyses, at værdien af bygningen er ringe, vil den bygningsmæssige værdi sammen med den grundværdi, der knytter sig til bygningen, formentlig udgøre så stor en del af ejendomsværdien, at der ikke kan foretages fordeling efter den nævnte regel.

Da der er tale om en ejendom med et ret beskedent areal, er det endvidere muligt, at vurderingsrådet har ment, at der er tale om et egentligt sommerhus beliggende på en naturgrund uden egentlig erhvervsmæssig karakter. I så fald kan en fordeling ikke komme på tale.

Spm. nr. S 606

Til *miljøministeren* (15/2 88) af:

Leif Hermann (SF):

»Hvilke overvejelser giver Østre Landsrets dom af 8. februar 1988 (Søfronstagen) anledning til for så vidt angår planlægningslovgivningens grundprincip – rammestyringen – og for så vidt angår tilsidesættelsen af Miljøministeriets opfattelse af klagemulighederne efter kommuneplanlovens § 48?«

Begrundelse

Østre Landsret har ved sin dom den 8. februar 1988 (Søfronstagen, 8. afd. nr. 370/1986) taget stilling til to meget principielle spørgsmål vedrørende forståelsen af kommuneplanloven.

I domspræmisserne udtaler retten, at »bestemmelsen i søgte Frederiksberg Kommunes kommuneplan om, at sanering af enkelte karreer i princippet skal gennemføres som en bevarende sanering, ifølge sin ordlyd og efter placeringen i afsnittet »Hovedstruktur« er en principudtalelse«. Det forekommer spørgeren, at netop bestemmelser optaget i en kommuneplans hovedstrukturafsnit må have betydelig vægt og gennemslagskraft i forhold til lokalplanernes indhold. Med Landsrettens bemærkninger synes bestemmelser i hovedstrukturafsnit herefter kun i begrænset omfang at skulle tillægges en sådan vægt, men snarere henføres under kategorien hensigtserklæringer.

Landsretten tilsidesætter videre den herskende opfattelse, at spørgsmålet om lokalplaners forenelighed med den til grund liggende kommuneplan er et spørgsmål, der ikke kan påklages til miljøministeren efter kommuneplanlo-

vens § 48. I en lang række situationer har Planstyrelsen netop med baggrund i det synspunkt, at konflikter i forholdet mellem lokalplan og kommuneplan endeligt var afgjort ved regionplanmyndighedens kompetence efter kommuneplanlovens § 25, afvist at behandle spørgsmål af den i dommen omhandlede karakter.

Svar (25/2 88):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Som jeg tidligere har oplyst, bl.a. under samråd i Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg den 25. marts 1986 om Søfronstagen, har Planstyrelsen skønnet, at lokalplan nr. 13 var i overensstemmelse med kommuneplanen, hvilken vurdering jeg er enig i.

Østre Landsret har ved dommen af 8. februar 1988 givet Frederiksberg Kommune og Miljøministeriet medhold i denne vurdering. Dommen giver mig således ikke anledning til yderligere overvejelser for så vidt angår dette spørgsmål.

Jeg sendte den 21. september 1987 en redegørelse til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg om, hvorvidt klageadgangen efter kommuneplanlovens § 48 omfatter spørgsmål om overensstemmelse mellem planniveauerne.

Det fremgår af redegørelsen, at Planstyrelsen efter en gennemgang af lovens bestemmelser og forarbejder har konkluderet, at det ikke kunne antages, at klageadgangen efter kommuneplanlovens § 48 omfattede spørgsmål om overensstemmelse mellem planniveauerne. Det blev samtidig oplyst, at spørgsmålet var indbragt for Østre Landsret.

Jeg vil derfor snarest orientere Miljø- og Planlægningsudvalget om dommen og om de overvejelser, jeg har gjort mig i den anledning.

Jeg kan samtidig oplyse, at der endnu ikke er taget stilling til, hvorvidt Miljøministeriet skal anke dommen.

Spm. nr. S 609

Til *justitsministeren* (16/2 88) af:

Flemming Hansen (KF):

»Finder ministeren det ikke rimeligt, at der, efter at der i Løget by i Vejle inden for det sidste halve års tid har været et meget stort antal indbrud i forskellige butikker, sker en betragtelig forøgelse af politipatruljeringen i området, eller at der oprettes en nærpolitistation?«